

draaide keek ik bijna zoekend één keer door het glas naar binnen, maar er was alleen duisternis. Geen schimmen.

Harry leunde zwaar op mij, hij had moeite zijn evenwicht te houden.

“Ik zou wel weer een vrouw willen, maar wie wil er een ouwe barman? Zelfs weduwen hebben het beter alleen, dan wanneer ze met mij samen zouden zijn.”

“Harry, je bent bijna thuis. Ga zo lekker op bed liggen. Je hebt echt iets te veel op,” ontweek ik zijn woorden.

“Een leeg koud bed...”

“Dan leg je er een bedpan of kruik in voor warmte,” bromde ik knorrig.

Harry bleef onverwacht stilstaan, waardoor ik hem bijna liet vallen. Hij wiegde zachtjes heen en weer op zijn benen en keek mij aan alsof hij mij voor de eerste keer zag.

“Wie ben jij?” vroeg hij wantrouwend.

Ongeduldig trok ik hem aan zijn mouw. “We zijn er bijna, Harry. Doe niet zo vervelend. Ik wil naar huis!”

Harry liep hoofdschuddend mee. Bij de voordeur aangekomen kostte het hem moeite zijn sleutel te vinden en in het slot te steken. Maar voordat hij naar binnen stommelde wendde hij zich tot mij. “Bedankt voor de fijne avond, Mitchell. Het was goed je te spreken.” Harry stak zijn hand uit. Toen ik de mijne erin legde vouwde hij zijn andere hand eroverheen. Hij probeerde mij serieus aan te kijken, maar door de alcohol zag het er zo komisch uit dat ik moeite moest doen niet in de lach te schieten. “Beloof je mij snel weer jezelf te worden?”

“Hoe bedoel je, Harry?”

“Een kruik... Een bedpan... Je begint als die harteloze pooier William Brooks te klinken. Maar jij weet precies wat ik bedoel, Mitchell, als ik het heb over die koude leegte. Reageer als jezelf, niet zoals die anderen daar van je verwachten. Zo ben jij niet.”

“Welterusten, Harry.” Ik trok mijn hand los en liep weg.

De alcohol had zijn werking verloren. De koude miezer had mij wakker gemaakt uit de verdoving van de afgelopen uren. Had Harry gelijk? Ging ik echt William achterna? Zo gevoelloos was ik toch niet?

Dat niet, maar hoeveel mensen had ik de laatste tijd opgelicht? Hoeveel bedreigingen had ik geuit? Ze waren niet meer op twee handen te tellen. Als ik zag dat mensen tot moes geslagen werden deed het mij bijna niets meer. Ik moest zelfs toegeven een paar keer meegejuicht te hebben als er een bokswedstrijd in Rose Street werd gehouden, al wist ik uit eigen ervaring hoe de belaagde zich voelde. Maar zoals William Brooks worden? Nee, dat zou nooit gebeuren! Bepaalde dingen moest ik doen en accepteren om in leven te blijven. Om niet in een van de sloppenwijken te belanden, bedelend in de goot. Dat nam niet weg dat ik een steeds hartgrondigere hekel aan mijzelf begon te krijgen. Op een avond als deze werd ik daar fijntjes aan herinnerd.

Ik sloeg de straat naar Williams pension in: Wood Street. De straat waarvan ik ooit gehoopt had er nooit meer een stap te zetten. Nancy en ik zouden in het

westen van Londen gaan wonen, in een mooi appartement. Ik zou beginnen aan een baan als leraar op een goed aangeschreven school. Hoe anders was het gelopen na Nancy's overlijden. Nu woonde ik in een hoerenhuis en werkte voor de criminele gebroeders Pearson! Hoe had ik dit laten gebeuren?

Ergens tussen mijn inwendige zelfvervloeking in drong een zacht gesnik door. Ik stopte met lopen en spitste mijn oren. Gespannen tuurde ik in de mist om mij heen, maar op een zwerfhond na leek er verder geen ziel aanwezig te zijn.

"Hallo?" riep ik. Was dit één van mijn hersenspinsels?

Het gesnik ging over in gejammer.

Zo zachtjes mogelijk liep ik een stukje verder. "Hallo?" herhaalde ik. Ik tuurde het donkere steegje naast het pension in. Iemand stond ineengedoken tegen de muur. Voorzichtig deed ik een paar passen het steegje in; door de duisternis was de gestalte die daar stond onherkenbaar.

"Is er iets mis? Kan ik helpen?" vroeg ik, terwijl ik behoedzaam dichterbij stapte.

"M-m-Mitchell, ben jij dat?" klonk het zachtjes.

Die stem herkende ik meteen: Jessica! Bijna maakte ik rechtsomkeert, maar ze klonk alsof ze erg veel pijn had. Haar ademhaling stotend, een schrokkelig gesnik. Ik liep naar haar toe. Zodra ik bij haar stond viel ze zwaar in mijn armen. Snikkend. Kreunend van pijn.

"Wat is er gebeurd, Jessica? Ben je gewond?!" vroeg ik lichtelijk in paniek.

Jessica bleef naar haar buik grijpen. Ze leek geen woord te kunnen zeggen.

"Kom mee, leun op mij."

Ik hielp haar naar binnen. In het licht van de ganglamp zag ik pas hoe verschrikkelijk bleek ze was. Ze rilde van top tot teen.

"Shirley!" schreeuwde ik naar boven, in de hoop dat Brooks' vrouw het hoorde. Ik hielp Jessica naar de woonkamer en legde haar voorzichtig op de sofa. Binnen een paar seconden stonden Shirley en een paar andere bewoonsters beneden. Zorgzaam stortte ze zich op Jessica, die nu met lange uithalen hilde.

"Moet ik een dokter gaan halen?" vroeg ik bezorgd.

Shirley liet haar handen over Jessica's buik gaan. Voelde onder haar kleren. Ze fluisterde zachtjes in Jessica's oor. Deze knikte bijna onzichtbaar.

"Mannen! Die verdomde kerels!" riep Shirley fel uit. Ze stond op en trok mij de kamer uit. Shirley zette me klem tegen de trap, haar hand kneep hard in mijn arm.

"Wat heb jij gedaan?!" siste ze argwanend.

"Pardon?!"

"Je hebt gedronken! Ik ruik de alcohol! Wat heb jij gedaan, zwijn?!" Ze gaf mij een klap in mijn gezicht.

"Wat?! Denk je dat ik haar... Wat?!" Van verbazing kon ik bijna niet uit mijn woorden komen. "Waar zie jij mij voor aan?!" riep ik kwaad. "Ik kom bij Harry vandaan, vandaar dat je alcohol ruikt. Idioot wicht!"

"Zo laat nog?" vroeg Shirley pinnig.

"Ik heb met Harry zitten praten. Ik heb hem naar huis gebracht en toen ik hier

aankwam hoorde ik gesnik uit de steeg komen. Ik ben gaan kijken..." Abrupt stopte ik met mijn verhaal en trok mijn arm los. "Waarom zou ik mij eigenlijk tegenover jou moeten verantwoorden?!"

Shirley keek mij nijdig aan. "Als ik erachter kom dat... Je hebt haar tenslotte al eens eerder aangerand!"

Mijn mond viel open van verbazing.

Shirley zette haar vinger tegen mijn borst. "Ontken maar niet! Ik heb je nu wel door, Lancaster. Ze heeft mij alles verteld van wat er in de seancekamer is gebeurd!"

"Dat blijkt!" riep ik sarcastisch. Ik kon mijn oren werkelijk niet geloven. "Ik heb haar met geen vinger aangeraakt. Vraag het haar!"

"Nee, dat ga ik nu niet doen." Shirley sloeg haar armen demonstratief over elkaar.

"Is die dokter nu nodig?" gromde ik, mijn woede in bedwang houdend.

"Nee, wij zorgen wel voor haar." Ze keek mij aan alsof ik oud vuil was en liep met grote passen terug naar de woonkamer.

Stomverbaasd bleef ik achter op de gang. William kwam net slaperig de trap aflopen.

"Wattisser?" mompelde hij.

Met mijn kaken op elkaar geklemd stampte ik langs hem heen naar boven toe.

"Mitch!" riep hij mij achterna.

"Vraag maar aan je vrouw! Die weet blijkbaar alles!" brulde ik kwaad. Mijn kamerdeur gooide ik met zo'n klap dicht dat de ramen ervan rammelden. Midden in de kamer bleef ik met gebalde vuisten staan. Eigenlijk wilde ik met spullen gooien, dingen slaan, maar ik hield me in en pakte de grote koffer onder mijn bed vandaan.

Hoe haalde Shirley het in haar hoofd?! Wat had Jessica - die kleine heks - allemaal zitten verzinnen de afgelopen tijd?! Was het wraak op mijn afwijzingen? En Shirley geloofde haar! Ik had Brooks vrouw slimmer ingeschat.

Maar waar wilde ik heen? Waar kon ik heen? Het was ver in de nacht. Kwaad schoof ik de koffer van mij af. Zodra de zon opkwam zou ik op zoek gaan naar een ander onderkomen. Ik wilde geen nacht langer meer verblijven in dit drakenest.

Vrijdag 25 oktober - "Mitchell, doe niet zo onbenullig en ga rustig zitten!"

"Nee, hier heb je de sleutel. Ik ben weg." Met een boogje gooide ik de sleutel op het bureau.

"Waar ga je heen dan?" Williams toon was licht sarcastisch, alsof het onmogelijk was dat ik ergens anders heen kon.

"Canon Street." Ik keerde mij al om, maar William greep mijn arm vast.

"Ik snap dat je kwaad bent over gisteren, maar..."

Snuivend trok ik mijn arm los. "Kwaad is voorzichtig uitgedrukt, William." Het kostte moeite mijn stem onder controle te houden.